

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1080

гр. София, 29.03.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Г. П.

като разглежда докладваното от П.Г. П. Частно наказателно дело № 20231110203441 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 от НПК.

Постъпила е жалба от ощетеното юридическо лице (ОЮЛ) „М*****“ ЕАД, чрез адв. В. срещу постановление на СРП от 17.02.2023г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 1448/2021 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 26162/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

В жалбата се съдържат доводи, че атакуваното постановление на прокурор от СРП е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че е налице престъпление по чл.206, ал.1 от НК, а за лизингополучателя не е възникнало правото да придобие актива и насрещната страна по договора за финансов лизинг е била наясно с това. Счита, че посочването на две дати в счетоводството на ОЮЛ във връзка с прекратяването на договора е ирелевантно. Изразява несъгласие с изводите на прокурора, че преписката следва да бъде приключена по аналогичен начин на тази от 2010г. Намира, че не са събрани достатъчно доказателства във връзка с местонахождението на МПС. Моли съда да отмени атакуваното НП.

Жалбата е подадена от субект с нужната процесуална легитимация, доколкото според данните по делото „М *****Г“ ЕАД (с предишно наименование „И Е*****“ ЕООД) е ощетено юридическо лице от престъпление от общ характер по чл. 206, ал.1 от НК, а жалбата е подадена в предвидения седмодневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съдът, като взе предвид доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото, и като извърши цялостна служебна проверка на атакуваното постановление, намери за установено следното:

Досъдебно производство № 1448/2021 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 26162/2021 г. по описа на СРП е образувано на 26.10.2021 г. по реда на чл. 212, ал. 1 НПК и е водено за това, че на неустановена дата до 05.01.2021 г. в гр. София, противозаконно е присвоена чужда движима вещ - лек автомобил марка „Тойота“, модел „Рав-4“ с рег. № С*****, собственост на „М *****“ ЕАД (с предишно наименование „И Е*****“ ЕООД), която деецът владее - престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

След извършване на действия по разследването, с постановление на СРП от 17.02.2023г. на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 1448/2021 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 26162/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 206, ал. 1 НК

В хода на проведените процесуално-следствени действия са извършени редица разпити на свидетели, приобщени са писмени доказателства. Разпитани са свидетелите И. В., Т., А. приобщени са писмени доказателства по делото, от които договор за лизинг от 17.04.2008г., Общи условия по договор за финансов лизинг, погасителен план към договор за лизинг, справка от РУ Несебър, фактури и платежни нареждания за МПС и придобиването на актива, предмет на договора за лизинг от лизингодателя, справки от ЗЕ****, приемо-предавателен протокол, с който процесното МПС Тойота Рав-4 е предадено на П. А., свидетелство за регистрация част 1, множество невръчени лично покани до П. А., справка за МПС от органите на пътна полиция, запис на заповед от 17.04.2008г., изпълнителен лист, справка от център за градска мобилност, справка за електронни фишове от Пътна полиция, справки от мобилни оператори, справка от НАП,

При извършена проверка на доказателствения материал с оглед компетентността на съда по чл.243, ал.5 от НПК, съдът констатира, че са налице непълнота на доказателствения материал, събран в хода на досъдебното производство, а постановлението на СРП се явява необосновано и постановено в нарушение на материалния закон.

На база на така приобщените по делото доказателства и доказателствени средства СРП е приела следната фактическа обстановка:

На 17.04.2008 г. в гр. София бил сключен договор за лизинг № 007282- 001 на моторно превозно средство между лизингодателя „М *****“ ЕАД (с предишно наименование „И Е*****“ ЕООД) и лизингополучателя П. А. А., с предмет лек автомобил марка „Тойота“, модел „Рав-4“ с рег. № С*****. Договорът бил сключен за срок от 60 месеца, считано от датата на окончателното плащане към доставчика.

Горепосоченото МПС, предмет на договора за лизинг, било предадено на св. П. А. А., в качеството му на лизингополучател, на 29.04.2008 г. в гр. София, за което бил изготвен съответен приемо-предавателен протокол.

Впоследствие в СРП била образувана пр. пр. № 37803/2009 г. по сигнал на представители на лизингодателя, в който било посочено, че П. А. А. не изпълнявал задълженията си по сключения с „И Е*****“ ЕООД договор за лизинг. В тази връзка по посочената преписка била извършена проверка с оглед на осъществен състав на престъпление по чл. 206, ал. 1 НК. В хода на проверката било установено, че лизингополучателят не е уведомен за развалянето на договора, както и че дължи връщане на лизинговия обект, поради което с постановление на СРП от 08.02.2010 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство за извършено престъпление от общ характер.

На неустановена дата била изготвена от лизингодателя покана до П. А. А., в която се посочва, че договорът за лизинг е развален по вина на лизингополучателя и последният е поканен в тридневен срок от връчването на поканата да върне лизинговия обект на представител на лизингодателя на адрес: гр. София, бул.*****. С оглед връчване на поканата били извършени три посещения на адреса на А. в периода от 17.11.2020 г. до 17.12.2020 г., като адресатът не бил установен на адреса. На 18.12.2020 г. било залепено уведомление, съгласно разпоредбата на чл. 47 ГПК, че поканата е оставена в канцеларията на ЧСИ В. Н., където може да бъде получена в двуседмичен срок. Същият срок е изтекъл на 05.01.2021 г., с което на основание чл. 47, ал. 5 ГПК поканата се считала за редовно връчена.

На 24.06.2021 г. в Софийска районна прокуратура постъпил сигнал от „М *****“ ЕАД (с предишно наименование „И Е*****“ ЕООД), в който се твърди, че лизингополучателят отказвал да върне лизинговата вещ, с което поведение бил осъществил състав на престъпление от общ характер.

В хода на разследването бил разпитан в процесуалното качество на свидетел И. П. В. - упълномощен представител на „М *****“ ЕАД. На св. В. са разяснени правата, с които разполага ошетеното юридическо лице по НПК. Св. В. посочил, че договорът за лизинг бил прекратен на 17.02.2009 г. по система Г.**** и на 11.03.2009 г. по система У*****, като до лизингополучателя били изпращани уведомления на

09.02.2009 г. и на 31.03.2009 г., а на 10.09.2009 г. била изпратена и нотариална покана, която не била връчена лично. Св. В. посочва още, че през 2020 г. била изпратена покана и чрез ЧСИ В.Н., която е приложена по делото.

В процесуалното качество на свидетел е разпитан и П. А. А., който потвърждава, че е сключил договор за финансов лизинг с „И Е*****“ ЕООД и заявява, че е получил лизинговия обект. Свидетелят А. заявява още, че през месец ноември или декември 2009 г. автомобилът бил откраднат в к.к. Слънчев бряг, за което А. бил подал сигнал в съответното районно управление. Св. А. заявява също, че впоследствие по случая два пъти е писал обяснения в ОДМВР - Русе при господин П. В. и след това престанал да изпълнява задълженията си по сключения договор за лизинг. Св. А. посочва, че лизингодателят не го е уведомявал за прекратяването на договора за лизинг.

От приложени по делото справки от РУ - Несебър и ОДМВР - Русе СРП установила, че П. А. не е подавал сигнал за противозаконно отнето МПС - лек автомобил марка „Тойота“, модел „Рав-4“ с рег. № С*****. От изготвена справка от ЗЕАД „Б*****“ се установява, че за посоченото МПС няма регистрирани претенции за изплащане на застрахователно обезщетение, съответно няма регистрирани щети.

Съдът възприема така изложената фактическа обстановка като единствено не се съгласява с твърдението, възприето очевидно и от СРП, че договорът за лизинг е бил развален. До този извод съдът достигна, доколкото неправилно както представителите на ОЮЛ, така и СРП прилагат чл.87 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Съгласно чл.87, ал.1 от ЗЗД когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. Предупреждението трябва да се направи писмено, когато договорът е сключен в писмена форма. В разпоредбата на чл. 87, ал. 1 ЗЗД са предвидени предпоставките за едностранно преустановяване на двустранен договор при неизпълнение от страна на длъжника, по причина, за която последният отговаря. Предвид диспозитивния характер на разпоредбата на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, страните по договора биха могли да уговорят и други условия за развалянето му. С изявлението за извънсъдебно разваляне на договора изправната страна упражнява свое потестативно право, като е необходимо изявлението да достигне до неизправния длъжник. (Решение № 269 от 22.10.2018 г. на ВКС по т. д. № 1980/2017 г., II т. о., ТК). В случая и съобразно даденото разяснение в практиката на ВКС, за да се счита договорът за развален е необходимо изявлението на изправната страна да достигне и да бъде реално получено от неизправната. Това е абсолютно условие, за да породи в

случая изявлението на лизингодателя целения ефект. Доколкото е видно от материалите по ДП, че нито една покана и нито едно изрично изявление за разваляне на договора реално не е достигнало до своя адресат – лизингополучателя А. и респективно договорът е продължил да действа и е обвързвал страните. В случая приложените Общи условия за финансов лизинг, подписани и от лизингополучателя, предвиждат хипотетична възможност за разваляне на договора от страна на лизингодателя в хипотезите на т.15, включително и при твърдяното неплащане на лизингови вноски. Съгласно същите ОУ обаче, т.21, съобщенията следва да се връчат на посочения в договора адрес, като не е предвидено фингирано връчване или друга оборима или необорима презумпция за получаването им, която да доведе до изменение или прекратяване на материалното гражданско правоотношение между страните. Залепването на уведомление по чл.47 от ГПК обслужва единствено възможността да се развие гражданското процесуално правоотношение и няма отношение нито към материалноправната връзка между страните по договора за лизинг, още по-малко към ангажирането на наказателната отговорност на лизингополучателя, която не може да възникне чрез фикция или презумпция за връчване. В този смисъл приложението на чл.47 от ГПК досежно поканите и известията с адресат А. не се отразяват по никакъв начин на материалното гражданско правоотношение. В т.15.1 от ОУ към договора за лизинг е посочено, че лизингодателят има право да развали договора с едностранно волеизявление (такова, което за да поради действие е необходимо единствено едната страна да го направи), но това волеизявление не е безадресно. В случая то по силата на ЗЗД, така и на ОУ и договора за лизинг е трябвало реално да достигне до А. като негов адресат. Същото разрешение се предвижда и в т.12 от ОУ на договора за лизинг. Липсата на реално уведомяване по смисъла на гражданското право в случая означава, че липсва въобще разваляне на договора. Договорът е продължил своето действие между страните и те са били обвързани от него. Именно самият договор за лизинг и задълженията за връщане на вещта, предвидени в него, са основата за формирането на преценка дали ли е деяние от обективна и субективна страна, в която част становището на СРП не може да бъде споделено и е в нарушение на материалния закон, за което мотиви ще бъдат изложени по-долу.

С оглед така приетата от държавното обвинение фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Следва да се има предвид, че в рамките на настоящия последващ контрол върху действията на прокурора в досъдебната фаза на наказателния процес се проверява единствено обосноваването и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство. В конкретния случай настоящият състав следва да прецени дали разследването е едностранно и формално извършено, дали съществува

преодолима непълнота на събрания към момента доказателствен материал, допуснати ли са съществени процесуални нарушения, които могат да бъдат отстранени при евентуалната отмяна на прекратителното постановление. Съдът проверява и дали са обсъдени само част от доказателствата, събрани в хода на досъдебното производство. При проверка на законосъобразността на прокурорския акт съдът следи дали е спазен процесуалният закон, съответно дали правилно е приложен материалният. Постановеният прокурорски акт следва да отговаря на изискванията за изчерпателност на мотивите и съответно същите следва да са непротиворечиви.

Съдът има правомощието в процедурата по контрол върху прекратителното постановление на прокурора да проверява неговата законност, съответно дали непълнотата на доказателствения материал е следствие, пряк резултат от допуснатото съществено процесуално нарушение. Така в решение №568 от 2002 г. на ВКС, 2ро н.о. е прието, че съдът не само има право, а е и длъжен да извърши цялостна проверка на доказателствата по делото и да даде указания какви точно процесуални действия следва да бъдат извършени. Съдът проверява за наличие на пропуски при събирането на доказателства и може да дава указания на прокурора, която теза е приета и в Решение №438 от 2011г. на 3то н.о. на ВКС, както и в Решение №510 от 2010г. на 3то н.о. на ВКС. Прието е, че такива указания са именно по прилагането на закона.

Съдът, запознавайки се с материалите, събрани в хода на досъдебното производство и постановлението на СРП, намира, че атакуваният акт е необоснован и незаконосъобразен. На първо място следва да се посочи, че съдът категорично не споделя изводите на държавното обвинение, че постановлението за отказ да се образува досъдебно производство се обхваща от принципа *non bis in idem*. В случая тази теза противоречи на процесуалния закон и на самата цитирана разпоредба на чл.24, ал.1, т. 6 от НПК, според който текст само влязла в сила присъда, постановление или влязло в сила определение или разпореждане за прекратяване на делото са пречка да се образува наказателно производство или образуваното следва да се прекрати. В случая нито един от изчерпателно посочените актове не е налице и не е постановяван. Следва на СРП да се обърне изрично внимание, че от постановление в случая се има предвид такова за прекратяване на делото, каквото не е постановявано преди това, предмет на съдебен контрол по настоящето дело, а не може да се тълкува разширително и *contra legem* разпоредбата, че всяко прокурорско постановление е обхванато от приложното поле на нормата. Отделно от това, както и прокуратурата нееднократно е посочвала, досъдебното производство, както и една предварителна проверка, не се води срещу конкретно лице, което лишава от смисъл и твърдението на прокуратурата, че е налице приложение на принципа *non bis in idem*. Как точно прокуратурата счита, че липсата на образувано досъдебно производство и отказа за това касае потенциален обвиняем по настоящето досъдебно производство остава неясно и напълно нелогично. При положение, че по пр.пр. 37803/09 по описа на СРП не е имало привлечено лице в качеството на обвиняем, което е и логично с оглед липсата на образувано ДП, то как настоящето се явява „спрямо същото лице за същото престъпление“, каквото е изискването на чл.24, ал.1, т.6 от НПК също не може да намери логичен отговор в контролираното постановление за прекратяване на досъдебното производство. И на последно място по отношение на този аргумент следва да се посочи, че след отказа за образуване на ДП, постановен на 08.02.2010г. са настъпили нови юридически факти, които касаят обективната и субективна

съставомерност на деянието и няма как да са били разгледани при постановяване на отказа от 08.02.2010г. Такива са падежирането на последната вноска по договора за лизинг едва на 20.04.2013г., за която относимост към дейността ще стане въпрос по долу. Следва обаче още тук да се посочи, че целта на прокуратурата да постигне същия резултат и идентитет с постановлението за отказ да се образува ДП, от 08.02.2010г., доколкото изрично такъв аргумент е посочен в постановлението, е лишен от правна основа, доколкото законодателят не е предвидил забрана след постановен отказ да се образува ДП при положение, че могат впоследствие да се съберат нови данни като предпоставка за образуване на ДП и да се пристъпи към образуването на такова.

Следващият аргумент, а именно че има отделени материали за евентуално извършено престъпление против правосъдието по чл.290 от НПК няма никакво отношение към незаконосъобразността на контролираното постановление за прекратяване на ДП за престъпление по чл.206, ал.1 от НК и отделянето на материали в ново ДП не санира порочността на самото прекратяване на досъдебно производство №1448/2021г. по описа на 04 РУ СДВР. Правният интерес на ОЮЛ да бъде разследвано именно това престъпление против собствеността не отпада, както и необходимостта да се проведе пълно и всеобхватно разследване. Други аргументи в тази връзка не следва да бъдат излагани.

На следващо място съдът категорично не се съгласява с твърдението на СРП, че липсва обективна и субективна съставомерност на деянието и същото не съставлявало престъпление. Правилно прокуратурата е посочила, че *съгласно р.608-1991-1 н.о. на ВС, изпълнителното деяние на обсебването може да се изрази както в разпореждане с вещта, така и в отказ тя да бъде върната. В последния случай обаче, за да е налице съставомерен отказ да се върне вещта трябва: на първо място предметът на престъплението да се намира във владението на дееца, на второ място отказът да се върне вещта да е противоположен и на трето място този отказ трябва да е израз на промяна на отношението на дееца към вещта, тъй като той е започнал да я третира като своя. Тоест при наличието на престъпление по чл. 206, ал. 1 НК, деецът обективира присвоителното си намерение спрямо чуждите вещи не като ги отнема от чуждо владение, а чрез други действия, несъмнено показващи, че ги свои като собствени.* Действително не е налице неправомерно разпореждане с вещта, но е налице неправомерен отказ същата да бъде върната. Неясно защо обаче прокуратурата счита, че отказът на А. да върне лизинговата вещ трябва да е изричен и обективиран в някаква специална форма, доколкото не бил уведомен, че следва да я върне. Напълно погрешно прокуратурата счита, че лизингодателят има задължение да уведомява лизингополучателя, че вещта подлежи на връщане. Видно от договора за лизинг, лизингополучателят дължи връщане на вещта без покана в деня на падежа на последната лизингова вноска, освен ако не са налице предпоставките да я придобие и не я е придобил, което очевидно не се е случило. Тук неправилно, както бе посочено, прокуратурата се е доверила в правните си изводи на изявлението на представителите на лизингодателя, че договорът е развален, а той реално е действал между страните. В този смисъл лишени от правна основа са твърденията, че за да е налице съставомерно деяние е било необходимо уведомяване. Доколкото договорът за лизинг действа между страните и никога не е бил развалян, неговото действие не е било прекратявано, като А. не е знаел и не е имал представа за опитите на лизингодателя да преустанови действието на договора. В този случай А. е следвало да съобразява поведението си с предвиденото в договора за лизинг, който изрично предвижда връщане на вещта. Отказът на А. да върне вещта е неправомерен, в нарушение на договора и реално има

пълния потенциал да се приеме за деяние, което е обективно и субективно съставомерно по чл.206, ал.1 от НК, а именно да консумира състава на престъплението обсебване.

Това е така, доколкото подписаният от самия лизингополучател договор за финансов лизинг предвижда особен ред, предвиден като притезателно, а не потестативно право на лизингополучателя да придобие вещта и да не дължи връщането □. Видно от договора за лизинг, на лист 8 от ДП, е необходимо писмено изявление на лизингополучателя в срок до 3 месеца преди падежирането на последната вноска по договора. Предвидено е и изрично, че лизингополучателят е задължен да върне актива на лизингодателя не по-късно от падежа на последната лизингова вноска, съгласно погасителния план. В случая няма данни, а и А. отрича да е изплатил всичките си задължения, за да претендира придобиването на актива, не е поискал да го придобие съгласно предвидения ред и отказва да го върне, а същевременно тезата му автомобилът да е бил отнет и да е предмет на престъпление по чл.194 от НК не намира опора в доказателствата по делото. Очевидно с подписването на договора и на общите условия А. е бил запознат със задължението си да върне автомобила на падежа на последната вноска – 20.04.2013г. и като не го е сторил е налице напълно консумиран състав на престъпление с дата следваща датата на падежа на последната вноска – 21.04.2013г. Още повече, че в подписаните от самия лизингополучател общи условия в т. 13.2 е посочено, че придобиването на собствеността върху актива след изтичане на срока на договора е възможно само ако е изплатил всички вноски и свои задължения по договора, което в случая самият А. признава да не е сторил. Същият не е отправил и предвиденото искане до лизингодателя, още по-малко активът му е бил прехвърлен по предвидения в закона ред. В този смисъл А. не е имал никакво легитимно очакване да стане собственик на вещта и да може да се разпорежда с нея, включително и чрез невръщането □ на лизингодателя. Прокуратурата при постановяването на прекратяването на ДП изобщо не е отчела тези факти като се е задоволила само да посочи, че А. не е бил уведомен за прекратяването на договора, което както бе посочено, изобщо не се е реализирало. Цитираната практика на ВКС в постановлението на СРП досежно престъплението обсебване настоящият състав споделя, но намира, че тя е неправилно съотнесена към конкретния казус. Самият факт, че лизингополучателят е спрял да плаща вноските и не е върнал вещта свидетелства за промененото му отношение спрямо лизинговата вещ. Неговото задължение да е върне произтича от договора за лизинг и е именно на датата на последната падежирала лизингова вноска – 20.04.2013г.

ВКС достига дори по-далеч като посочва, че от съществено значение е поведението на подсъдимия по последователно избягване на контакти с лизингодателя и липса на съдействие за получаване на уведомлението за прекратяването на договора, което сочи на съзнателен отказ за връщане на автомобила на действителния му собственик - Решение № 94 от 9.06.2017 г. на ВКС по н. д. № 361/2017 г., III н. о., НК. Дори да не е необходимо приложението на това разрешение при наличие на ясно разписани задължения за връщане на вещта, цитираното решение в правните си мотиви ясно посочва критериите за съставомерност на поведението на лизингополучателя и кога то е съставомерно по чл.206, ал.1 от НК.

В правната теория и съдебната практика е общоприето, че изпълнителното деяние на престъплението обсебване може да се изрази както в разпореждане с чуждата вещ, така и в отказ същата да бъде върната на собственика ѝ. Във втората хипотеза отказът да се върне вещта също следва да е противозаконен, т. е. поведението на дееца следва

да е несъвместимо с конкретното правно основание, на което му е предоставено владението на тази вещ. /Р № 46/2014 г. по н. д. № 2218/13 г., II НО на ВКС, Р № 231/2001 г. на I НО на ВКС, Р № 35/2009 г. на III НО на ВКС /.

В цитираното Решение № 94 от 9.06.2017 г. на ВКС по н. д. № 361/2017 г., III н. о., НК се посочва, че *подсъдимият е бил уведомен за задълженията си по договора още с факта на сключването му. Следователно противоречи на установените факти по делото извода на въззивния съд, че подсъдимият не е знаел за задължението си да върне автомобила на неговия собственик при неплащане на вноските по договора за лизинг, тъй като то произтича от клаузите на самия договор, съгласно които с неплащането само на една вноска договорът се прекратява едностранно от лизингодателя с изтичането на 7-мо дневен срок от падежа на вноската.* Приложено аналогично спрямо настоящия казус, задължението на А. да върне вещта произтича от договора за лизинг, респективно от цитираните вече Общи условия и това неизпълнение без да се посочва действителна причина (различна от недоказаните твърдения за кражба на вещта, които дори СРП е отхвърлила) свидетелстват за намерението да лицето да свои вещта, което прави мотивите за липса на престъпно деяние материално незаконосъобразни.

В настоящия казус не се посочват никакви обективни пречки пред лизингополучателя да върне автомобила, освен посочената, че е отнет в края на 2009г., която версия е отхвърлена в хода на разследването. В този смисъл отказът да се върне автомобила е възможна форма на изпълнителното деяние на обсебването и не се установяват никакви извинителни причини за това бездействие, липсва и съдействие от страна на лизингополучателя във връзка с уреждането на отношенията между страните по договора, което според Решение № 191 от 25.04.2013 г. на ВКС по н. д. № 415/2013 г., II н. о., НК свидетелства за наличие на обективна и субективна съставомерност.

Отделно от това съдът констатира и непълнота в разследването, която е преодолима. Видно от материалите по ДП, автомобилът е търсен като за индивидуализиращи негови данни е посочен само държавният му контролен номер, който обаче подлежи на смяна при пререгистрация. Затова е необходимо да се изискат сходни на вече приложените справки от държавните структури, но касаещи рамата на автомобила и неговия двигател, за да е пълно разследването и да се установи пререгистрирано ли е МПС и какво е неговото местонахождение и състояние.

Също така тезата на А., че автомобилът му е бил отнет ноември или декември 2009г., също подлежи на допълнително изясняване и изследване. В своите показания същия твърди тогава автомобилът да е бил застрахован в 3*****. Изискани са справки от първоначалния застраховател на автомобила – ЗЕАД***** , но видно от тяхното писмо в отговор на запитването, договорът с тях е изтекъл на 24.04.2009г., няколко месеца преди твърдяната от А. кражба. Следва справка да се изиска и от този застраховател, за да се провери версията на А.. Видно от справки в интернет страницата на гаранционен фонд (изготвени от съда само информативно за СРП), последно активна застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ посоченото МПС е имало действително до 24.04.2009г., като за период след това, включително и за 11-12 месец 2009г. не са налични данни за сключена задължителна застраховка. Разбира се справките касаят този вид застраховка, но не и застраховка „автомобилно КАСКО“, което налага прокуратурата да събере и данни от Лев Инс за посочения период от А., както и официален отговор от Гаранционния фонд на този въпрос, касаещ застраховките ГО на автомобила. Съдът е напълно наясно, че изготвените справки в хода на процедура по чл.243, ал.5 не са доказателства или

доказателствено средство, но служат за илюстрация на необходимостта прокуратурата, която е орган по ръководство и решаване в досъдебната фаза, да събере допълнителни сведения в тази насока. Логично е Б***** да нямат данни за посочения от А. период, доколкото не са били застрахователи на това МПС към посочената дата.

Във връзка с необходимостта от отмяна на контролираното постановление за прекратяване на ДП, съдът следва да посочи, че относителната давност по чл.82, ал.1 от НК за престъплението по чл.206, ал.1 от НК, ако се приеме за дата на деянието 21.04.2013г. изтича след по-малко от месец, като ако СРП не счете за нужно да извършва действия с цел нейното прекъсване, следва да се дадат допълнителни указания във връзка с разследването преди прокурорът да пристъпи отново към прекратяване на ДП поради изтекла давност. Видно от договора за лизинг, цената на МПС, предоставено на лизингополучателя е в размер на 25 365,95 евро, но без ДДС, което обаче се начислява и дължи от лизингополучателя съобразно т.6.2 от ОУ, а доставната цена на МПС е в размер на 59 533,78 лева, което следва да се приеме и за неговата първоначална стойност. Тази сума надхвърля 70 минимални работни заплати, също както и 140 такива към датата, на която е следвало А. да върне автомобила на лизингодателя. Това е така, доколкото към 2013г. МРЗ е била в размер на 310 лева, а 140 МРЗ са в размер на 43 400 лева и покриват критериите за особено големи размери. Не е ясно обаче каква е била стойността на МПС към тази дата, за което са необходими специални знания и назначаване на оценителна експертиза, за да се прецени дали стойността на вещта покрива към 21.04.2013г. критериите за големи размери или за особено големи размери, които обективни признаци са основание и за квалифициране на деянието като по-тежко наказуемо такова по чл.206, ал.3 или ал.4 от НК. В този смисъл ако предмет на престъплението е в особено големи размери и случаят е особено тежък е налице престъпление, което е наказуемо с наказание „лишаване от свобода“ в размер на до петнадесет години, респективно и давностният срок е подълъг, което налага прокуратурата да изследва стойността на вещта към датата на деянието, както и да изложи аргументи дали случаят е особено тежък за преценката на което ще е необходимо и да се изиска свидетелство за съдимост на лицето. В този случай и родовата подсъдност би се променила. Тези действия са необходими, за да е обективно и пълно разследването, доколкото първоначалните данни за стойността на вещта към минал момент сочат, че е налице висока стойност, която без специални знания не би могла да се съобрази към датата на деянието, а при прекратяване на ДП е необходимо да се прецени от държавното обвинение налице ли е престъпление от който и да е състав на НК.

Поради тези мотиви съдът намира, че постановлението на СРП за прекратяване на НП противоречи на материалния закон и следва да се извършат допълнителни действия по разследването при наличието на посочените от настоящия съд предпоставки. Ето защо атакуваното постановление следва да бъде отменено, а делото върнато на прокурора за изпълнение на указанията, дадени в мотивната част на определението.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 6, т. 3 от НПК, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление на СРП от 17.02.2023г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 1448/2021 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 26162/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

ВРЪЩА ДЕЛОТО НА ПРОКУРОРА за изпълнение на указанията, дадени в мотивната част на определението.

Определението може да се протестира в 7-дневен срок от съобщението пред Софийски градски съд.

Препис от определението да се връчи на жалбоподателя и на СРП

Съдия при Софийски районен съд: _____